

**Uchwała komisji habilitacyjnej
z dnia 12 grudnia 2022 r.
powołanej przez Radę Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu
Jagiellońskiego w postępowaniu w sprawie o nadanie
dr Katarzynie Stasiuk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk
społecznych, w dyscyplinie psychologia**

§ 1

Komisja habilitacyjna, powołana przez Radę Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie uchwałą z dnia 3 marca 2022 r., działając na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z późn. zm.), po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku, stwierdza, że **aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe dr Katarzyny Stasiuk stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej psychologia** i tym samym **wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania dr Katarzynie Stasiuk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia**, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 wskazanej ustawy.

Uchwała zapadła stosunkiem głosów:

TAK: 7;

NIE: 0;

WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ: 0

Głosowanie miało charakter jawny. Habilitantka nie wnioskowała o przeprowadzenie tego głosowania w trybie tajnym.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Jagiellońskiego status opinii.

UZASADNIENIE

Podstawa prawna

Postępowanie w sprawie nadania dr Katarzynie Stasiuk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia) prowadzone było zgodnie z przepisami ujętymi w:

- Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z późn. zm.);
- Ustawie z dnia 30 sierpnia 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. Poz. 1669);
- Uchwale Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego w sprawie procedury postępowań o nadanie stopni naukowych na Uniwersytecie Jagiellońskim (Załącznik nr 87/IX/2019 zaktualizowany 24 lutego 2021 r.).

Komisja habilitacyjna

Komisja powołana została w trybie przedstawionym w rzeczonych ustawach i załączniku do uchwały Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego. W jej skład wchodziły następujące osoby:

- dr hab. Paweł Jurek, prof. UG (Uniwersytet Gdański) –przewodniczący;
- dr hab. Malwina Szpitalak, prof. UJ (Uniwersytet Jagielloński) – sekretarz;
- prof. dr hab. Anna Szuster-Kowalewicz (Uniwersytet Warszawski) – recenzentka;
- prof. dr hab. Hanna Brycz (Uniwersytet Gdański) – recenzentka;
- prof. dr hab. Eugenia Mandal (Uniwersytet Śląski) – recenzentka;
- dr hab. Tomasz Grzyb, prof. USWPS (Uniwersytet SWPS) – recenzent;
- dr hab. Bernadetta Izydorczyk, prof. UJ (Uniwersytet Jagielloński) – członkini komisji.

Przebieg postępowania

Komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę spełnienie wymogów ustawowych mówiących, że stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która (art. 219 ust. 1 ustawy):

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Komisja habilitacyjna omówiła także osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne habilitantki.

Podstawą sformułowanych przez komisję ocen wyżej wymienionych dokonań były:

- osiągnięcie naukowe habilitantki, którym jest monografia naukowa: Stasiuk, K. (2020). *Psychologiczne aspekty spostrzegania ekspertów*. Warszawa: PWN;
- zestawiony przez habilitantkę wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej;
- sporządzony przez habilitantkę autoreferat;
- sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych habilitantki.

Posiedzenie komisji odbyło się dnia 12 grudnia 2022 r. – zdalnie, za pomocą środków elektronicznych (platformy Microsoft Teams). Zdalne posiedzenie komisji habilitacyjnej było zorganizowane i koordynowane przez sekretarz komisji. Obecni byli wszyscy członkowie komisji.

Posiedzenie komisji przebiegało w dwóch fazach. W pierwszej fazie (kolokwium habilitacyjne) komisja poprosiła habilitantkę, aby przedstawiła: (1) swoje osiągnięcie habilitacyjne; (2) członkowie komisji zgłaszali uwagi i zadawali pytania habilitantce; (3) habilitantka odniosła się do uwag i udzieliła odpowiedzi na zadane jej przez członków komisji pytania. Ta faza postępowania została zaprotokołowana przez sekretarz komisji (pytania i

odpowiedzi na nie). Do protokołu dołączono też slajdy prezentacji. Druga faza postępowania komisji nie była dostępna habilitantce. Była jednak poinformowana przez przewodniczącego, że po zakończeniu pracy komisji poinformuje ją o wynikach głosowania nad uchwałą. W drugiej fazie postępowania komisja dokonała szczegółowej oceny osiągnięcia naukowego, aktywności naukowej oraz dodatkowego dorobku habilitantki, a także oceniła jej dorobek organizacyjny, dydaktyczny i związany z popularyzacją nauki, a następnie podjęła uchwałę w przedmiocie wystąpienia do Rady Dyscypliny Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego o nadanie habilitantce stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Sylwetka Habilitantki

Dr Katarzyna Stasiuk zdobyła dyplom magistra psychologii na Wydziale Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Na tej samej uczelni obroniła rozprawę doktorską pt. *Rola emocji w przetwarzaniu informacji perswazyjnych* (promotor prof. Dariusz Doliński) i tym samym zdobyła tytuł naukowy w zakresie psychologia. Ukończyła również studia podyplomowe w zakresie prawa własności intelektualnej na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. W latach 2006-2007 pracowała na stanowisku adiunkta w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie; od 2017 roku jest zatrudniona na tym samym stanowisku w Instytucie Psychologii Stosowanej Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 2020 roku była również zatrudniona na stanowisku naukowym w projekcie *EITfood: How the corona crisis affects consumer behaviour and consumer demand for food products and services* realizowanym na Uniwersytecie Warszawskim.

Jako swoje osiągnięcie naukowe Habilitantka wskazała monografię pt. *Psychologiczne aspekty spostrzegania ekspertów* wydaną w 2020 roku przez Wydawnictwo Naukowe PWN w Warszawie. Habilitantka prowadzi badania w zakresie 1) psychologicznych aspektów spostrzegania ekspertów 2) postaw wobec szczepień i nauki 3) zachowań konsumenckich. Współpracuje z naukowcami z różnych uczelni w Polsce i za granicą, w tym: z prof. Yoramem Bar-Talem z Tel Awiw University, z dr Renatą Maksymiuk i dr Barnabą Danielukiem z Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, z prof. Michałem Bilewiczem i prof. Dominiką Maison z Uniwersytetu Warszawskiego oraz z prof. Dariuszem Dolińskim, prof. Tomaszem Zaleśkiewiczem i dr hab. Agatą Gąsiorowską z Uniwersytetu SWPS.

Habilitantka w swoim autoreferacie wymienia liczne inicjatywy na rzecz popularyzacji nauki, w które była zaangażowana. Poza działalnością naukową posiada doświadczenie dydaktyczne i organizacyjne. Otrzymała kilka nagród i wyróżnień, w tym Nagrodę Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego za osiągnięcia naukowe w 2021 roku.

Recenzje

Osiągnięcie naukowe przedstawione przez dr Katarzynę Stasiuk uzyskało cztery oceny pozytywne, wystawione przez recenzentów, których kompetencje naukowe odpowiadają kryteriom, o których mówi art. 221 ust. 4 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Prof. dr hab. Anna Szuster-Kowalewicz (wyciąg z recenzji):

Ocena osiągnięcia naukowego. Książka jest dobrze napisana, z dbałością o komfort czytelnika. To także istotne kryterium bowiem w monografii autor musi zainwestować i „zaryzykować” użycie własnego języka, a nawet wejść w rodzaj dialogu z czytelnikiem czy też podążać za jego myśleniem. Dr Stasiuk z sukcesem zrealizowała to wyzwanie.

Konstrukcja książki jest przemyślana: rozdziały zamykają bardzo dobre syntezы, części poprzedzane wstępem dobrze wprowadzającym czytelnika w ich zagadnienia. Także prezentowane treści mają przemyślaną strukturę: poszczególne części konfrontują czytelnika z tym kim jest ekspert, prawidłowościami rządzącymi jego spostrzeganiem oraz tym jak oceniana jest wiarygodność ekspertów zależnie od rad jakich udziela. Każda z tych części jest osadzona w starannie dobranej literaturze przedmiotu, co więcej wyraźnie zróżnicowanej. Autorka ujawnia dobrą orientację zarówno klasycznych jak i zupełnie nowych dokonań (przeoczeniem zatem jest zapewne brak w bibliografii nazwiska prof. Janusza Czapińskiego pioniera badań nad asymetrią pozytywno-negatywną!). Niewątpliwym walorem programu badawczego zaprezentowanego w monografii są: (a) dobrze zaplanowane serie badań eksperymentalnych (coraz większa rzadkość, którą niezmiernie doceniam) realizowanych w jednolitym paradygmacie, (b) właściwa operacjonalizacja zmiennych (o niektórych konsekwencjach interpretacyjnych także poniżej), (c) adekwatna liczebność grup (choć ich słabo kontrolowany sposób doboru wymagałby komentarza w części dotyczącej ograniczeń badań – także poniżej), (d) staranność w prowadzeniu i opisywaniu analiz statystycznych, (e) wielokrotna weryfikacja materiału eksponowanego badanym. Niewątpliwym jest także wkład merytoryczny habilitantki: ustalenie istotnych i zreplikowanych prawidłowości wskazujących na specyfikę spostrzegania roli ekspertów polegającą na dominacji cech sprawnościowych w ich ocenie oraz zakotwiczenie efektu negatywności na cechach sprawnościowych. Spójne z nimi są kolejne wskazujące na lepsze ocenianie tych ekspertów, którzy są sprawczy poprzez aktywne, zgodne z oczekiwaniami rekomendacje i działania. Ta pozytywna ocena całości dzieła nie wyklucza a nawet obliuguje do wskazania uchybień czy dyskusyjnych kwestii. (...) Zmagając się z definicją eksperckości autorka wprowadza wątek autorytetu epistemicznego. Pewnym deficytem jest brak własnych rozważań dotyczących istoty tego konstruktu, zdystansowanych nieco od definicji których autorka literalnie cytuje. Brakuje mi także pointy: jaki jest związek między pojęciem eksperta a autorytetem epistemicznym? (...) Kolejny komentarz dotyczy konsekwencji rewolucji cyfrowej dla dewaluacji (zdaniem autorki) statusu eksperckości. Tutaj powtarza się problem z urwanym wywodem i opisem potencjalnego mechanizmu odpowiedzialnego za tę sytuację, brak wskazania na związek pomiędzy opisywanymi zjawiskami. Jaki jest bowiem związek pomiędzy powszechną dostępnością do mediów społecznościowych, nieskrepowanym wyrażaniem w nich opinii a statusem eksperckości? Dlaczego, jak mówi autorka, zacierają się różnice między ekspertem a amatorem? Nie znajduję propozycji odpowiedzi w wywodzie autorki. Samo opisanie tych okoliczności nie wyjaśnia zjawiska „pauperyzacji eksperckości”. (...) Ilustracją ograniczenia statusu eksperta dla autorki są wyniki eksperymentu, w którym brak jest różnic w odpowiedzi na pytanie o czy poziom wiedzy youtubera vs eksperta „usprawiedliwia” dzielenie się nią z innymi przy jednoczesnym adekwatnym różnicowaniu „samej eksperckości” osób pełniących te role. (...) Warto także uważniej używać określenia „racjonalność” szczególnie w przestrzeni społecznego spostrzegania. Nie zgadzam się z interpretacją (pojawiającą się kilkakrotnie), że mierzone przejawy ludzkiego wartościowania, opinii czy oceny „odbiegają od racjonalności” (np. s. 158). Kryteria racjonalności są nader zróżnicowane, łączy je „rozum”. Inna więc jest „racjonalność” altruisty a inna egoisty – obie są faktem psychologicznym i społecznym. (...) Kolejny komentarz dotyczy nadawania etykiet interpretacyjnych operacjonalizowanym zmiennym. W badaniu (s. 48-49) operacjonalizowano min. 3 przejawy posiłkowania się Internetem w poszukiwaniu informacji o swoich dolegliwościach. Zostały one zinterpretowane łącznie jako „poziom zaufania do Internetu jako źródła informacji na temat zdrowia”. Dlaczego zatem autorka ich wysokim poziomem interpretuje zarazem jako dowód spadku wiarygodności ekspertów? Jaki jest związek pomiędzy sprawdzaniem dolegliwości w sieci a spadkiem wiarygodności np. wobec lekarzy? (...) Część drugą otwiera badanie weryfikujące cechy, które stanowią podstawę kategoryzacji

ekspertów z wykorzystaniem skomplikowanej dla badanych metody przypominającej procedurę Rep-testu do badania złożoności poznawczej powstałej we współpracy psychologa klinicznego Bieri'ego i poznawczego Kelle'go (Bieri, 1955). Podzielam interpretację autorki, że zaangażowanie w proces poznawczy przetwarzania, porównywania i syntetyzowania danych o podobieństwie zdominował informację o rodzaju obiektu zatem otrzymano rozkład wyników „jak zwykle”. Nie mniej takie metody oferują twarde wskaźniki i to że dla badanych „są oderwane od rzeczywistości” nie musi mieć fundamentalnego znaczenia dla wyników (...). Znamienny i niezrozumiały jest fakt, że w całej monografii, będącej ciągiem badań empirycznych bodaj ani razu nie pojawia się słowo hipoteza tak prototypowe dla naszego sposobu wnioskowania. Zamiennie i nie zawsze adekwatnie używane jest pojęcie założenie. Wbrew tytułowi śród-rozdziału 9.4. „Ograniczenia badań” nie zawiera on bynajmniej wskazań, które byłyby dla autorki i czytelnika czynnikami ograniczającymi zrealizowane badania. (...) Niezidentyfikowanym przez autorkę ograniczeniem większości badań jest ich internetowy charakter i wszelkie wynikające z tego konsekwencje (począwszy od wpływu narzędzi i przestrzeni cyfrowej na sposób wypełniania badania, brak standaryzacji procedury, brak kontroli nad samym wpływem warunków). (...) Poszerzyłabym także kontekst interpretacyjny. Replikowaną prawidłowość dotyczącą spostrzegania ekspertów warto także interpretować w ramach wyznaczonych Modelem Treści Stereotypu (Fiske. i wsp.). To dość narzucający się kontekst interpretacyjny zważywszy na treść badanych cech, które zarazem wyznaczają kategorie stereotypów opisywanych przez Model. Eksperci znakomicie się weń wpisują. Zarazem to kieruje uwagę nie tylko na kategorie spostrzegania i rolę społeczną, ale na znaczenie schematu jakim jest stereotyp. (...) Te krytyczne uwagi nie zmieniają pozytywnej opinii na temat monografii. Oceniając książkę dr Katarzyny Stasiuk bez żadnych zastrzeżeń należy ją uznać za rozprawę habilitacyjną. Spełnia kluczowe dla habilitacji kryterium twórczego wkładu do wiedzy.

Ocena pozostałego dorobku naukowego. Lektura dokonań publikacyjnych dr Katarzyny Stasiuk uzasadnia ocenę jej badawczych zainteresowań jako zróżnicowanych, lokowanych w kilku co najmniej obszarach psychologii społecznej. Jako dorobek towarzyszący habilitantka wskazała 18 artykułów z czego większość opublikowano w języku angielskim w pismach indeksowanych polskich i zagranicznych w których punktacja ministerialna waha się od 40 do 140 a IF od 0,49 – 140. (...) Dominują publikacje współautorskie w różnych zespołach, w kilku dr Stasiuk jest pierwszym autorem. Realizuje badania i publikuje ich rezultaty zarówno w międzynarodowych zespołach jak i krajowych (także z różnych ośrodków). Świadczy to dużej mobilności habilitantki, aktywnej, umiejętnej współpracy i zróżnicowanym spectrum podejmowanej problematyki: od autorytetu epistemicznego, przez postawy wobec szczepionek, po zachowania konsumenckie. Jest typem badaczki „wspólnotowej” zespołowej, interaktywnej, znakomicie funkcjonującej w zróżnicowanych grupach projektowych. Pełni w nich zróżnicowane role a jej doświadczenia badawczo- publikacyjne obejmują wszystkie etapy procesu badawczego: od koncepcji poprzez projektowanie badań, analizę wyników i pisanie manuskryptu. Realizuje badania, których problematyka odzwierciedla konkretne, bieżące zjawiska społeczne (spostrzeganie ekspertów, postawy wobec szczepień czy postawy konsumenckie, ale także możliwości ograniczania uprzedzeń polsko-ukraińskich w ramach generacyjnego kontaktu). (...) Wszystkie artykuły mają charakter empiryczny co jest pochodną dominującego trendu publikacyjnego oraz tego czym współcześnie jest psychologia – głównie nauką empiryczną. Jednak dość duży dorobek dr Stasiuk w obszarze autorytetu epistemicznego uzasadnia oczekiwanie podsumowującego tekstu teoretycznego bądź choćby przeglądowego albo typu „Opinion”, który syntetyzowałby dokonania własne i innych ujęte w autorskich ramach. Wydaje się, że takie teksty są istotne z perspektywy kumulacji wiedzy a jednocześnie oczekiwane właśnie od osób sięgających po status samodzielnego badacza. W dorobku towarzyszącym znajduje się także współautorska książka. Dr Stasiuk jest (pierwszą)

współautorką (obok prof. Dominiki Maison) znakomitej książki „Psychologia Konsumenta”. To rodzaj podręcznika, z którego przy okazji wiedzy na temat prawidłowości funkcjonowania konsumentów bardzo wiele dowiadujemy się o samej psychologii: postawach, automatyzmach, wartościowaniu, preferencjach i wpływie społecznym, z której ta wiedza (o zachowaniach konsumenckich) w naturalny sposób wyrasta. Książka jest starannie przemyślana, zaplanowana od strony dydaktycznej, pełna nie szablonowych rozwiązań (ramki, pytania, propozycje ćwiczeń, przywoływane na początku rozdziałów odpowiednie fragmenty spisów treści, barwne opisy i przykłady badań, język komunikatywny, który nie dewaluuje aparatu pojęciowego psychologii, ale umiejętnie nim operuje). Dorobek towarzyszący potwierdza jej status doświadczonego badacza czego przejawem jest nie tylko liczba publikacji, ale kompetencja w realizacji zróżnicowanych badań: eksperymentalnych, korelacyjnych jakościowych i ilościowych. Parametry „naukometryczne” są zadawalające (...). Jej dorobek naukowy został doceniony w minionym roku nagrodą Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego. Podsumowując, oceniam dorobek towarzyszący jako bardzo duży, systematycznie rozwijany (kilka pozycji w recenzjach i liczne w przygotowaniu), znaczący i ważny. (...) Deficytem jest brak doświadczenia kierowania grantem pozyskiwanym z zewnętrznych źródeł (NCN, NCBiR czy Fundacja na rzecz Nauki Polskiej). Jednak brak informacji o aktywności habilitantki w obrębie składania i aplikowania o granty sprawia, że ta ocena nie musi być w pełni adekwatna. Bowiem także aplikowanie o grantowe fundusze jest nie małym wysiłkiem badawczym i logistycznym. Była natomiast wykonawcą w dwóch grantach NCN. Ponadto była i jest aktualnie zatrudniona w międzynarodowych projektach EITFood na stanowisku adiunkta, oraz jest członkiem dwóch międzynarodowych zespołów które złożyły wnioski w konkursie Horizon. To wyraźnie pokazuje na zorientowanie dr Stasiuk na współpracę międzynarodową i dokonania w tym zakresie oceniam jako wystarczające. Jestem przekonana, że utrzymanie dotychczasowej aktywności niebawem zaowocuje uzyskaniem grantu przez dr Stasiuk.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizacyjnego. Nie znalazłam żadnych informacji na temat dydaktyki, poza tym, że dr Stasiuk była autorem programu specjalizacji Psychologia Społeczna na UMCS. Nie mogę więc ocenić jej osiągnięć w tym obszarze. (...) Dr Stasiuk bierze udział w popularyzacji nauki udzielając wywiadów w mediach, ma także doświadczenia związane z promocją nauki na UMCS oraz opieką nad działalnością koła studenckiego. Była zaangażowana w program aktywizacji osób niepełnosprawnych oraz współpracowała z Centrum Rozwiązywania Konfliktów. Była członkiem komitetów organizacyjnych 2 dużych ogólnopolskich konferencji. Także współautorski artykuł Psychologiczne podejście do rozumienia postaw konsumenckich w Problemach Zarządzania jest dobrym przykładem popularyzacji i edukacji wiedzy psychologicznej dotyczącej postaw jawnych i ukrytych aplikowanej do praktyki rynku.

Konkluzja końcowa Recenzentki. Dorobek naukowy zgłoszony jako osiągnięcie naukowe wraz z pozostałym dorobkiem towarzyszącym a także działalność organizacyjna doktor Katarzyny Stasiuk odpowiada warunkom zawartym w ustawie z lipca 2018 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Popieram wniosek dr Katarzyny Stasiuk o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie psychologia i wnioskuję o dopuszczenie do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego

Prof. dr hab. Hanna Brycz (wyciąg z recenzji):

Ocena osiągnięcia naukowego. Główne zainteresowania Habilitantki skupiają się wokół psychologicznych aspektów spostrzegania ekspertów. Wyniki większości badań, które przeprowadziła na ten temat przedstawiła szczegółowo w książce: Psychologiczne aspekty spostrzegania ekspertów (Stasiuk, 2020). Część z nich została też opisana w polsko i

anglojęzycznych artykułach (...). Badania Habilitantka prezentowała również wielokrotnie na konferencjach polskich i zagranicznych. W swojej monografii habilitacyjnej dr Stasiuk przedstawia przegląd literatury dotyczącej badań nad eksperckością w psychologii, które prowadzono głównie w obszarze psychologii poznawczej. Za podstawę definiowania ekspertów uznawano tu przede wszystkim obiektywne kryteria posiadania przez nich większej niż u innych ludzi i lepiej zorganizowanej wiedzy w danej dziedzinie. Autorka sięgnęła również do literatury z socjologii wiedzy, w której podkreślano z kolei rolę ekspertów jako osób pełniących pewną rolę społeczną oraz subiektywizm w przypisywaniu eksperckości. W swojej pracy dr Stasiuk połączyła oba te podejścia, rozumiejąc przez ekspertów przynależność osób o udokumentowanej specyficznej wiedzy do pełnienia zgodnych z wiedzą ról społecznych. Z takim rozumieniem nieodłącznie wiąże się subiektywny proces oceniania ekspertów, a także dokonywanie przez otoczenie atrybucji cech, zwłaszcza sprawczych i wspólnotowych. Głównym pytaniem badawczym dr Stasiuk było określenie czynników determinujących ocenę wiarygodności eksperckiej vs. jej kwestionowanie. W pierwszej serii eksperymentów Habilitantka potwierdziła swe założenie o wyższej wadze dla odbiorcy zachowań – sprawczości niż ich moralności (co przeczy zakładanej już w 1971 roku przez Guido Peetresa przewagi sądów moralnych w ocenie innych ludzi, a sądów sprawczych – w samoocenie, Wojciszke, 2011). Grupy ocenianych ekspertów to: mechanicy samochodowi, lekarze oraz doradcy finansowi. Autorka nie tylko pokazała odwrócenie asymetrii sprawczo-moralnej w ocenach, ale także udokumentowała pojawianie się efektu negatywności dla sprawczości (nietypowego dla tej domeny). Kolejnym istotnym wynikiem było wskazanie na rolę rekomendacji ekspertów w procesie oceniania. Okazało się, że proponowanie działań przez ekspertów, podnosi pozytywność ich wizerunku w oczach klientów, w przeciwieństwie do rad poniechania podejmowania akcji (co Autorka nazwała efektem aktywnej rekomendacji). W kolejnych badaniach Autorka (i jej współpracownicy) wykazali też, że pozytywny wpływ na ocenę wiarygodności eksperta mają rekomendacje zgodne z oczekiwaniami klienta, korzystne dla niego i dodatkowo nieprzynoszące zysku samemu ekspertowi – przesłanki do tego wnioskowania płyną z psychologii perswazji i przekonywania. W przypadku badań dotyczących wpływu rekomendacji na ocenę ekspertów ciekawe okazały się również wyniki pokazujące, że rekomendacje eksperta wpływały nie tylko na ocenę jego kompetencji, ale również ocenę jego wspólnotowości (nawet jeżeli dotyczyły np. tylko wielkości interwencji medycznej), co Autorka tłumaczy efektem halo. W badaniach dotyczących wpływu efektu rekomendacji zabrakło mi jednak bardziej zaawansowanych analiz wyników badań, np. analiz mediacyjnych, w których oceny sprawczości i wspólnotowości zostałyby potraktowane jako mediatory wpływu rekomendacji na ogólną ocenę ekspertów. Zastanawiam się też czy efekt odwrócenia dominacji pojawiłby się w przypadku ekspertów, których skuteczność działania jest oparta nie tylko na kompetencji, ale też na wspólnotowości (np. psychoterapeuci, w pracy których konieczny jest dobry kontakt i umiejętność zdobycia zaufania pacjenta). Ponadto, procedury badań przedstawionych w publikacjach oparte są przede wszystkim na wyobrażonych scenariuszach kontaktu z ekspertem i deklaracyjnych pomiarach postaw, wydaje mi się, że warto byłoby pomyśleć o badaniu w bardziej realistycznych warunkach, chociaż oczywiście zdaję sobie sprawę z trudności jego przeprowadzenia. Pomimo powyższych zastrzeżeń, cały projekt badawczy przedstawiony przez dr Stasiuk w książce oraz artykułach uważam za spójny tematycznie, a przedstawione przez Habilitantkę wyniki badań uzupełniają dotychczasowy stan wiedzy z obszaru spostrzegania społecznego, perswazji oraz udzielania i przyjmowania rad.

Ocena pozostałego dorobku naukowego. Aktywność naukowa dr Stasiuk jest bogata. Jest ona autorką lub współautorką wielu artykułów, rozdziałów w książkach, uczestniczyła też czynnie w licznych konferencjach krajowych i zagranicznych. Przez kilka lat współpracowała z prof.

Yoramem Bar- Talem z Tel Aviv University, co zaowocowało publikacjami zagranicznymi. Odrębnym Jej zainteresowaniem stała się postawa wobec szczepień. Współpracując z prof. Dolińskim, prof. Maciuszkiem oraz prof. Polakiem - pokazała, że postawy antyszczepionkowe wiążą się przede wszystkim z negatywną postawą wobec nauki wraz z przeświadczeniem o wyższości własnej wiedzy nad wiedzą posiadaną przez osoby o odmiennych poglądach. W ramach projektu Badacze przeprowadzili serię badań (w tym badania podłużne oraz badania jakościowe), których wyniki zostały opisane w artykułach już opublikowanych (...). Habilitantka przedstawia jeszcze trzeci wątek zainteresowań naukowych. Dotyczy on psychologii konsumenta, a w ostatnich latach przede wszystkim mediatorów i moderatorów skuteczności strategii naśladownictwa produktów. Dr Stasiuk prowadzi te badania wspólnie z prof. A. Tischner z Wydziału Prawa UJ, rozszerzając wcześniejsze badania z produktów FMCG na produkty wysoko angażujące. Ich wyniki wzbogacają nie tylko istniejącą literaturę z psychologii konsumenta, ale mają również znaczenie dla prawa – mogą być pomocne w rozwiązywaniu sporów z obszaru prawa własności przemysłowej i ochrony konsumentów. Dr Stasiuk stosuje swą wiedzę na ten temat w działalności praktycznej – jest biegłym sądowym w zakresie zachowań konsumenckich przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. Jej zainteresowania dotyczą również wpływu pandemii Covid 19 na zachowania konsumenckie, była członkiem międzynarodowego projektu badawczego na ten temat, a z przeprowadzonych badań powstała wysoko punktowana publikacja. Dr Stasiuk współpracuje również z osobami z ośrodków zagranicznych przygotowując granty unijne dotyczące różnych problemów związanych z konsumpcją żywności. Dr Stasiuk była głównym wykonawcą w dwóch grantach NCN, organizowała wiele konferencji, uczestniczyła w różnych konferencjach krajowych i zagranicznych.

Konkluzja końcowa Recenzentki. Zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2) ppkt b) oraz art. 219 ust. 1 pkt 3) ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.) oceniam pozytywnie dorobek naukowy oraz aktywność naukową dr Katarzyny Stasiuk i wnoszę o nadanie dr Stasiuk tytułu doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. Eugenia Mandal (wyciąg z recenzji):

Ocena osiągnięcia naukowego. Monografia stanowi syntezę prac Autorki nad zagadnieniami społecznej roli funkcjonowania ekspertów. (...) Problematyka monografii została bardzo dobrze osadzona w psychologii, jest interesująca poznawczo i ważna społecznie. W psychologii lokować ją należy zarówno w kontekście szerszym klasycznych badań nad rolą autorytetów w psychologii społecznej (m.in. badania Milgrama), jak i węższym: komunikacji perswazyjnej, pomagania czy świadczenia usług przez różnych ekspertów. Dotyczy psychologii poznawczej, psychologii społecznej, ale też psychologii zdrowia czy psychologii ekonomicznej (psychologii konsumenta). Tematyka lokuje się także w istotnym społecznie kontekście – udzielania i przyjmowania porad. Zagadnienie jest szczególnie ważne m.in. w zawodzie psychologa. (...) W książce dr Katarzyna Stasiuk w rozdziale 1 podjęła udaną próbę uporządkowania wiedzy na temat tego kim jest ekspert z perspektywy psychologii poznawczej i społecznej. (...) Autorka omawiała też społeczną rolę ekspertów polegającą na udzielaniu porad. (...) Co ważne, dr Stasiuk zwróciła uwagę na subiektywność zagadnienie, czyli fakt, że wykształcenie, umiejętności, tytuły naukowe nie zawsze i nie dla wszystkich są wystarczające, by zyskać miano eksperta. (...) Niedostatkiem tej części książki jest – w mojej opinii – brak szerszej dyskusji o eksperckości w kontekście autorytetu, zagadnienia znacznie szerszego w psychologii (także w socjologii, pedagogice, filozofii i religii), niż sam temat eksperckości. Szerszego kontekstu brakuje także w dyskusji rezultatów. W Bibliografii książki zabrakło nazwiska Stanleya Milgrama, czy prac innych znanych psychologów podejmujących zagadnienie autorytetów i uległości wobec nich. W części drugiej autorka w

typowy dla psychologii społecznej sposób traktuje temat ekspertów w aspekcie podstawowych wymiarów postrzegania społecznego: sprawczości (kompetencji) i moralności (Bakan, 1966; Wojciszke, 2011). Omawia przeprowadzone cztery badania, które potwierdzają rezultaty znane z innych danych, że wymiar moralności jest ważniejszy niż sprawczości. Badania autorki pokazały m.in., że moralność bardziej niż sprawczość jest podstawą kategoryzacji jako eksperta w zawodach lekarza, doradcy ubezpieczeniowego i mechanika samochodowego. (...) Od lekarza i doradcy finansowego ludzie w większym stopniu niż od mechanika oczekiwali moralności. Rezultat ten – moim zdaniem – wymagałby dalszych badań, w tym realizowanych niekoniecznie w paradygmacie eksperymentalnym. Nie sądzę, aby ludzie nie doceniali moralności mechaników samochodowych, wszak stan pojazdu odpowiada za zdrowie i bezpieczeństwo w stopniu porównywalnym, niekiedy wyższym, niż leczenie i finanse. (...) W części trzeciej książki dr Stasiuk w swoich badaniach koncentruje się na poradach ekspertów. Problem analizuje w kompetentny sposób odwołując się do innych badań wskazujących na rolę języka i komunikacji, na znaczenie społecznych sieci rekomendacji (*advice network*). Wskazuje na model decydującego doradcy, rolę mechanizmów egocentrycznych, heurystyki pewności, znaczenia zaufania do własnej wiedzy u odbiorcy. Szeroko traktuje problem w aspekcie problematyki zmian postaw. Tę część analiz teoretyczno-przeglądowych oceniam jako bardzo dobrą. Analizy teoretyczne stają się kanwą kolejnych trzech badań autorki. (...) W badaniach testowano rolę aktywnych i pasywnych rekomendacji, na przykładzie sytuacji, gdy lekarz doradza lub odradza szczepienie przeciw grypie. Uzyskano ciekawy rezultat pokazujący, że nawet osoby negatywnie nastawione wobec szczepień pozytywnie oceniły kompetencje lekarzy. Autorka nie zastanawia się czy to faktyczna opinia, czy uprzejma deklaracja. (...) Podobnie w tej części badań w centrum zainteresowań pozostają zawody medyczne. (...) Sądzę, że takie zawężenie grup eksperckich zmniejsza możliwość generalizowania rezultatów badań na postrzeganie ekspertów i ich rekomendacji w innych dziedzinach życia. (...) Ogółem uważam, pomimo wskazanych powyżej uwag i sugestii, że analizy teoretyczne i badania dr Katarzyny Stasiuk są bardzo dobrze osadzone w psychologii społecznej. Tematyka jest aktualna i ciekawa. Książka z powodzeniem zapełnia lukę w polskich, psychologicznych publikacjach o ekspertach i ich poradach. Rezultaty są społecznie ważne w kontekście zmieniających się relacji między ekspertami a laikami. Zaprezentowane badania dowodzą bardzo dobrego przygotowania metodologicznego, są dobrze zaplanowane, zrealizowany je w cyklu badań na licznej grupie łącznie ponad 2.000 osób. Świadczą one o wysokich umiejętnościach prowadzenia badań naukowych w zakresie nauk społecznych. Oceniam, że książka dr Katarzyny Stasiuk, wskazana jako osiągnięcie naukowe, stanowi znaczący wkład w psychologię w obszarze badań z psychologii społecznej. Osiągnięcie naukowe odpowiada wymaganiom w procedurze habilitacyjnej.

Ocena pozostałego dorobku naukowego. W ocenie całości dorobku dr Katarzyny Stasiuk podkreślić należy wysoką jakość większości publikacji. W dorobku (obok pracy wymienionej jako osiągnięcie naukowe) na wysoką ocenę zasługuje książka *Psychologia konsumenta*. Większość artykułów i rozdziałów (z wyjątkiem dwóch) to prace wieloautorskie, przygotowane przez 2 do 6 autorów. (...) Pośród 21 prac w 12 publikacjach dr Stasiuk jest pierwszym autorem, co odzwierciedla jej istotny wkład w przygotowanie tekstów. Polegał on na opracowaniu koncepcji badań lub ich przeprowadzeniu. Autorka opublikowała swoje artykuły w cenionych czasopismach naukowych (...). Dr Stasiuk jest aktywna naukowo w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych. Brała udział przygotowując wystąpienie naukowe w 10 konferencjach zagranicznych i w 13 konferencjach polskich, współpracowała w organizacji kilku konferencji ogólnopolskich. Dr Stasiuk należy do Polskiego Stowarzyszenia Psychologii Społecznej, gdzie jest członkinią Komisji Rewizyjnej. Dr Stasiuk recenzowała teksty naukowe dla uznanych czasopism naukowych (...). Stwierdzam, że

dorobek naukowy dr Katarzyny Stasiuk jest znaczący. Autorka w kompetentny sposób podejmuje ważne i aktualne tematy społeczne. Badania cechuje solidny warsztat metodologiczny. Rozważania teoretyczne i analizy empiryczne są poprawne, interpretacja wyników wnikliwa. Rezultaty dostarczają nowej wiedzy z zakresu psychologii, w szczególności z psychologii społecznej. Dr Katarzyna Stasiuk współpracuje naukowo z kilkoma wiodącymi polskimi ośrodkami naukowymi. Jest to współpraca z Uniwersytetem Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie, gdzie współpracowała lub współpracuje w zakresie wybranych badań w obszarze psychologii społecznej, są to m.in. ciekawe badania dotyczące postaw utajonych i zastosowania analiz statystycznych w badaniach psychologicznych (...). Dr Stasiuk współpracuje też z Uniwersytetem Warszawskim. W tej uczelni była i jest aktywna m.in. w zakresie badań zachowań konsumenckich (...). Ponadto dr Stasiuk aktywnie współpracowała i współpracuje z SWPS Uniwersytetem Humanistycznospołecznym realizując badania z zakresu szeroko rozumianej problematyki psychologii społecznej (...). W zakresie współpracy zagranicznej dr Stasiuk uczestniczyła we wspólnych badaniach z prof. Yoramem Bar-Tal w Tel Aviv University w Izraelu. (...) Współpraca naukowa z ośrodkami polskimi i zagranicznymi, staże naukowe zaowocowały wieloma publikacjami naukowymi oraz aktywnościami w konferencjach naukowych.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizacyjnego. Dr Katarzyna Stasiuk prowadziła zajęcia dydaktyczne w ramach programu Erasmus+ na Katolickim Uniwersytecie San Vicente Martir w Walencji w Hiszpanii. Prowadziła też zajęcia dydaktyczne w UMCS, była opiekunem koła naukowego, uczestniczyła w pracach Komisji Rektorskiej ds. Promocji UMCS. Aktualnie prowadzi zajęcia z kilku przedmiotów z zakresu psychologii społecznej, psychologii marketingu, psychologii zarządzania zasobami ludzkimi oraz seminarium magisterskie w Instytucie Psychologii Stosowanej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Na dorobek organizacyjny dr Stasiuk składa się współpraca w organizacji kilku konferencji ogólnopolskich, były to trzy edycje Lubelskich Spotkań z Psychologią Społeczną, XV Zjazd Polskiego Stowarzyszenia Psychologii Społecznej w Lublinie i VII konferencja Zespołu Badania Wpływu Społecznego w Lublinie. Popularyzacja nauki dr Stasiuk to komentarze w programach radiowych (...) i komentarze prasowe (...). Dr Stasiuk aktywnie współpracowała z otoczeniem gospodarczym przygotowując liczne ekspertyzy i opinie oraz ankietowe badania satysfakcji klientów. Ponadto dr Stasiuk była członkiem kapituły Książki dla Trenera Polskiego Towarzystwa Trenerów Biznesu.

Konkluzja końcowa Recenzentki. Stwierdzam, że osiągnięcie naukowe, aktywność naukowa, cały dorobek naukowy, dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski dr Katarzyny Stasiuk spełniają kryteria określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, art. 219. Popieram wniosek o nadanie dr Katarzynie Stasiuk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

Dr hab. Tomasz Grzyb, prof. USWPS (wyciąg z recenzji):

Ocena osiągnięcia naukowego. Monografia jest wyraźnie podzielona na trzy zasadnicze części. W pierwszej Autorka zadaje sobie pytanie “Kim są eksperci?”. Co ważne, nie zatrzymuje się na spojrzeniu na ekspertów z perspektywy psychologii poznawczej (co było dominujące w psychologii w XX wieku) ale patrzy na nich z perspektywy psychologii społecznej. Ważnym fragmentem tej części książki wydają mi się rozdziały dotyczące kryzysu ekspertów i “eksperskości”. Dr Stasiuk ujmuje w swoich rozważaniach nową rzeczywistość otwartego i łatwego dostępu do informacji (np. związanych z medycyną) i wpływ, jaki ma ten fakt na zacieranie się granic pomiędzy ekspertami i laikami. Za szczególnie istotne uznałbym wprowadzone przez dr Stasiuk pojęcie deprofesjonalizacji medycyny i poszukiwania rad dotyczących własnego zdrowia u przyjmującego przez 24/7 doktora Google. W drugiej części

książki Habilitantka zwraca się ku koncepcji Abele i Wojciszkego dwóch wymiarów spostrzegania społecznego (sprawczości i wspólnotowości). W serii 4 badań dr Stasiuk sprawdzała: (a) podobieństwo cech sprawczych i wspólnotowych jako podstawę kategoryzacji ekspertów; (b) najważniejsze cechy ekspertów i spostrzegana zależność od eksperta; (c) zachowania ekspertów jako podstawę procesu wnioskowania o posiadanych przez nich cechach (efekt pozytywności/negatywności); (d) formułowanie ogólnych opinii na temat ekspertów. Uzyskane wyniki pokazały, że kluczowa z perspektywy spostrzegania ekspertów jest sprawczość - to ona decydowała o ogólnej ocenie eksperta, nawet w sytuacjach prezentowania ekspertów jako osób niemoralnych. Autorka pokazała także, że w przypadku ekspertów nie zachodzi zjawisko dominacji moralności (czyli przewagi ważności cech moralnych dla formułowania ogólnej oceny osoby). Trzecia część książki związana jest już ściśle z radami ekspertów a Autorka szuka w niej odpowiedzi na pytanie o wpływ rekomendacji ekspertów (zwłaszcza rekomendacji "nietrafionych") na ich postrzeganie. Autorka wprowadza tu pojęcie efektu aktywnej rekomendacji - polegającego na tym, że ludzie lepiej oceniają tych ekspertów, którzy doradzają działanie niż tych, którzy sugerują powstrzymanie się od podejmowania decyzji (na jakiś czas, bądź w zupełności - sugerując zaniechanie jakichkolwiek działań). Habilitantka pokazuje także w swoich badaniach, że ludzie lepiej oceniają eksperta, który daje rady zgodne z ich własnymi preferencjami. Ten ostatni wynik, generalnie rzecz ujmując, nie jest szczególnie zaskakujący, ale stanowi jedynie element pewnej układanki, którą bardzo zgrabnie Autorka prezentuje w swojej monografii. Pewnym problemem, który doskwierał mi w trakcie czytania książki była niejaka monotonia metod badawczych, jakie stosuje Habilitantka. Ściślej - brakowało mi w serii porządnego, dość klasycznego eksperymentu terenowego, w którym Habilitantka w realnych warunkach pokazałaby wpływ np. analizowanych przez siebie czynników na decyzję dotyczącą wyboru konkretnego eksperta. Zdaję sobie sprawę, że być może jest to skrzywienie wynikające z mojego pola specjalizacji, wiem też, że przygotowanie takiego eksperymentu byłoby związane z ogromną ilością pracy i zastrzeżeń (np. natury etycznej). Niemniej taki element w układance, którą dr Stasiuk prezentuje w monografii byłby bardzo pożądanym.

Ocena pozostałego dorobku naukowego. Dr Stasiuk jako tzw. "dorobek dodatkowy" prezentuje zbiór publikacji w czasopismach naukowych (w części - znaczącej - są to czasopisma z listy JCR lub Scopus), sześć rozdziałów w monografiach naukowych, dwie współredagowane przez nią monografie oraz napisaną wspólnie z prof. Dominiką Maison książkę "Psychologia konsumenta". Nie sposób w recenzji odnosić się do wszystkich materiałów, pozwolę sobie wybrać jedynie dwa. Pierwszym będzie książka "Psychologia konsumenta". To przykład literatury naukowej, która wychodzi poza własną dyscyplinę i jest niezwykle użyteczna dla osób lokujących swoje zainteresowania w ekonomii, zarządzaniu, marketingu czy w końcu reklamie. To ważne, że Habilitantka nie zamyka się jedynie w psychologii i nie chce pisać jedynie dla psychologów. Przeciwnie - przybliża pojęcia psychologiczne osobom spoza naszej dyscypliny oraz pisze o kwestiach, które mają realny, konkretny wpływ na codzienność pracy wielu ludzi z branży marketingu i reklamy. Z mojej perspektywy świadczy to na korzyść dr Stasiuk i pokazuje jej znaczący wpływ (zaryzykowałbym twierdzenie, że nie tylko naukowy, ale i społeczny), wykraczający poza wąsko rozumianą psychologię. Drugim elementem dorobku Habilitantki, na który chcę zwrócić uwagę, są dwa artykuły związane ze stosunkiem do szczepień (jeden w *Vaccines*, drugi w *Social Psychological Bulletin*). Oba te teksty, obok ciekawych i sensownych wniosków ważnych dla nauki i naszego rozumienia zachowań antyszczepionkowych mają także sporą wartość społeczną. Dotyczą bowiem ważnego i aktualnego problemu społecznego i próbują przedstawiać praktyczne wnioski mogące pomóc w jego rozwiązaniu. To także rzecz warta zaznaczenia, wzbogacająca dorobek dr Stasiuk. Zgodnie z podanymi przez Habilitantkę danymi sumaryczny IF publikacji wynosi 29,07. Zgodnie z Web of Science Habilitantka

opublikowała 15 pozycji (dostęp na koniec sierpnia 2022 roku). Były one cytowane 60 razy (w 49 dokumentach). (...) Kluczowe wydaje się spojrzenie nie tylko na liczbę cytowań, ale na ich trend - ma on rosnący charakter, co każe myśleć o Habilitantce jako o osobie z ciągle dużym potencjałem rozwoju. (...) Zgodnie z materiałami dostarczonymi przez Habilitantkę nie kierowała ona projektami badawczymi przyznawanymi w drodze konkursów. Była główną wykonawczynią w projekcie NCN dotyczącym tendencyjności w ocenie ekspertów oraz wykonawczynią w projekcie NCN związanym ze zniekształceniami poznawczymi w ocenie autorytetu epistemicznego eksperta. (...) Dr Stasiuk uczestniczyła w wielu polskich i zagranicznych konferencjach naukowych (między innymi we Włoszech, Francji i Stanach Zjednoczonych). Na uwagę zasługuje fakt bycia członkinią komitetów naukowych i organizacyjnych kilku polskich konferencji związanych z psychologią społeczną. W przypadku "Spotkań z psychologią" realizowanych w Lublinie trzykrotnie była przewodniczącą komitetu organizacyjnego. (...) Dr Stasiuk odbyła dwa krótkie staże zagraniczne, jeden w Izraelu na Tel Aviv University oraz jeden na Uniwersytecie San Vicente Martir w Walencji, Hiszpania.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizacyjnego. Dorobek organizacyjny dr Katarzyny Stasiuk oceniam wysoko - jest osobą zaangażowaną w naukę nie tylko w jej wymiarze merytorycznym, ale także organizacyjnym. Uczestniczy w organizacji konferencji naukowych, jest członkinią stowarzyszenia naukowego (PSPS - piastuje tam także stanowisko w strukturach organizacji), uczestniczy w stażach naukowych. Wszystkie te elementy spełniają w mojej ocenie kryteria stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Habilitantka jest recenzentką ad hoc wielu czasopism z listy JCR (...). Chcę bardzo podkreślić jej zaangażowanie w tę działalność - pisanie recenzji jest zadaniem mozolnym, często niewdzięcznym, jednak dla rozwoju dyscypliny niezbędnym. Cieszę się, że dr Stasiuk wykazuje na tym polu sporą aktywność. Habilitantka może pochwalić się bardzo znaczącym wkładem we współpracę z otoczeniem społecznym i gospodarczym. Przede wszystkim są to różnego rodzaju badania komercyjne prowadzone na rzecz wielu instytucji społecznych oraz gospodarczych (...). Dr Stasiuk jest także autorką wielu ekspertyz - dla kancelarii prawnych oraz innych podmiotów. Warto zaznaczyć, że dr Stasiuk od 2019 roku pełni także funkcję biegłej sądowej przy Sądzie Okręgowym w Warszawie w obszarze psychologii zachowań konsumenckich. Całość tej aktywności oceniam wysoko, dr Stasiuk pokazuje, że można łączyć naukę z jej konkretnymi zastosowaniami w życiu społecznym oraz - proszę pozwolić na odrobinę patosu - że misją naukowca i naukowczyni jest bycie blisko realnych problemów życiowych. Habilitantka tę misję realizuje w doskonały sposób.

Konkluzja końcowa Recenzenta. Moja ocena dorobku naukowego i organizacyjnego dr Katarzyny Stasiuk jest pozytywna. Jej prace są ważne dla rozwoju dyscypliny a jednocześnie w znacznej części ich wyniki mają duże znaczenie praktyczne. Pewnym mankamentem w jej ścieżce rozwoju jest brak samodzielnie uzyskanego i kierowanego przez siebie grantu. Nie jest to jednak żadna formalna przeszkoda w awansie naukowym - co więcej Habilitantka w wielu grantach pracowała, uczestniczyła także w przygotowaniu międzynarodowych wniosków grantowych. Za szczególnie istotne w dorobku naukowym dr Katarzyny Stasiuk uznaję również jej zaangażowanie w organizację życia naukowego: pełnienie funkcji w Polskim Stowarzyszeniu Psychologii Społecznej, bycie członkinią komitetów organizacyjnych i naukowych wielu konferencji, liczne recenzje w polskich i zagranicznych czasopismach naukowych. Biorąc pod uwagę powyższe uznaję, że dr Katarzyna Stasiuk zasługuje na przyznanie jej tytułu doktora habilitowanego i popieram jej wniosek o przyznanie tego tytułu. Do Komisji Habilitacyjnej zwracam się o uchwalenie poparcia dla jej wniosku i przekazanie tej opinii Wysokiej Radzie Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Opinie pozostałych członków komisji habilitacyjnej (innych niż recenzenci):

Dr hab. Malwina Szpitalak, prof. UJ przychyliła się do przedmówcy i podkreśliła, że jednoznacznie pozytywnie ocenia dorobek naukowy dr Katarzyny Stasiuk. Uznała, że osiągnięcia naukowe Habilitantki w pełni zasługują na poparcie. Na uznanie zasługuje też sam temat – jest on ważny społecznie, aktualny i ma zastosowanie w praktyce. Warto podkreślić również umiejętność współpracy Habilitantki z innymi naukowcami, która zaowocowała wspólnymi projektami badawczymi, licznymi publikacjami.

Dr hab. Bernadetta Izydorczyk, prof. UJ stwierdziła, że podpisuje się pod poprzednimi wypowiedziami członków komisji habilitacyjnej. Uznała, że przedstawione osiągnięcie i dorobek z całą pewnością zasługują na uznanie i że stanowią istotny wkład w rozwój wiedzy teoretycznej i jednocześnie mają duże znaczenie aplikacyjne. Działalność naukowa dr Katarzyny Stasiuk ma nowatorski charakter. Na uwagę zasługuje fakt, że temat badawczy został przez nią podjęty z namysłem, w sposób twórczy. Są to argumenty przekonujące za tym, że dorobek ma istotny wkład w rozwój dyscypliny. Ponadto, zarówno osiągnięcie główne jak i dorobek towarzyszący odznaczają się dużą spójnością, co również świadczy o tym, że Habilitantka konsekwentnie przyczynia się do poszerzenia wiedzy w danym zakresie. Należy też podkreślić, że dr Katarzyna Stasiuk współpracuje z wieloma uniwersytetami. Dodatkowo, można zaobserwować w tym zakresie trend wzrostowy – Habilitantka rozpoczyna kolejne wspólne przedsięwzięcia naukowe z naukowcami z innych ośrodków. Konkludując, ocena osiągnięcia naukowego i działalność naukowej jest bardzo pozytywna.

Dr hab. Paweł Jurek, prof. UG zaznaczył, że podziela pozytywne opinie na temat osiągnięcia naukowego dr Katarzyny Stasiuk, wyrażone zarówno w recenzjach, jak też wypowiedziach członków komisji. Habilitantce należy się uznanie za podjęcie badań w zakresie ważnych problemów społecznych dotyczących postrzegania ekspertów, szczególnie w kontekście doświadczania kryzysu autorytetu, a także gdy w przestrzeni publicznej coraz częściej obserwujemy wypowiedzi, które w sposób nieuprawniony podważają stanowiska ekspertów. Monografia dr Katarzyny Stasiuk pt. *Psychologiczne aspekty postrzegania ekspertów* stanowi znaczący wkład w rozwój psychologii, a sama Habilitantka - bez wątpliwości - wykazała się istotną aktywnością naukową, realizowaną w więcej niż jednej uczelni, o czym świadczą wspólne publikacje, projekty, a także odbyte staże.

Przebieg dyskusji oraz oceny osiągnięcia i dorobku naukowego Habilitantki:

W dyskusji opinie dotyczące osiągnięcia naukowego, aktywności naukowej, jak też kolokwium były zgodne. W stosunku do monografii habilitacyjnej wskazywano jej istotny wkład w rozwój psychologii, wysoki poziom naukowy i wyraźną wartość aplikacyjną. Dostrzeżono również aspekty, które można byłoby udoskonalić, a o których sama Habilitantka wspomniała podczas kolokwium. Członkowie komisji zgodzili się jednak, że te uwagi (także te zawarte w recenzjach) nie wpływają na jednoznacznie pozytywną ocenę osiągnięcia. W stosunku do przebiegu kolokwium habilitacyjnego wskazywano, że Habilitantka dostarczyła wyjaśnień, które poszerzyły wiedzę członków komisji o osiągnięciach naukowych. Temat został poszerzony zarówno w warstwie teoretycznej jak i metodologicznej. Poznano też dalsze plany badawcze Autorki. W stosunku do aktywności naukowej wskazywano, iż spełnia ona warunek ustawowy i była realizowana w więcej niż jednej jednostce naukowej. Podkreślano, iż ilościowo dorobek publikacyjny jest obszerny i opublikowany w dobrych czasopismach, a treściowo bardzo spójny. Wskazywano także na sporą liczbę prac prezentujących własne dokonania badawcze Habilitantki. Przy pozytywnej

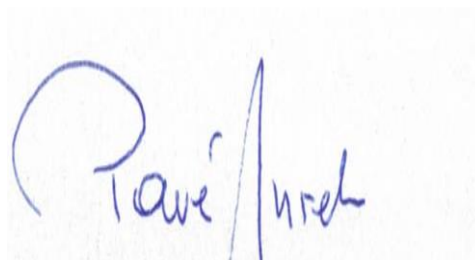
ocenie aktywności naukowej Habilitantki (oraz dodatkowo – osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzacyjnych) kluczowym aspektem była ocena osiągnięcia naukowego, która uzyskała jednoznacznie pozytywną ocenę u członków komisji habilitacyjnej. Opinie te znalazły swoje odzwierciedlenie w głosowaniu uchwały habilitacyjnej.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę sporządzone w postępowaniu recenzje oraz opinie i stanowiska członków komisji, uwzględniając ocenę osiągnięcia naukowego kandydatki oraz aktywność naukową, Komisja habilitacyjna na posiedzeniu przeprowadzonym zdalnie w głosowaniu jawnym, w obecności wszystkich siedmiu członków podjęła uchwałę zawierającą pozytywną opinię w sprawie nadania dr Katarzynie Stasiuk stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

§ 2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

.....
dr hab. Paweł Jurek, prof. UG – przewodniczący*

* Treść uchwały została zaaprobowana przez wszystkich członków komisji habilitacyjnej.